

Tisková zpráva

Většina Čechů chce ŽÍT DOMA, i když se stane závislá na péči druhých

Češi chtějí ŽÍT DOMA i v případě, kdy nebudou na vše stačit sami. Stěhování do pobytového zařízení typu domov pro seniory by volil jen zlomek populace, a to ještě ne vždy jako ideální řešení. Vyplynulo to z neaktuálnějšího průzkumu Institutu sociální práce, z.s., ve spolupráci s agenturou NMS Market Research.

Praha (5. února 2020) - ŽÍT DOMA, i když budou závislí na pomoci druhých z důvodu pokročilého věku, vážné nemoci, ale i po úrazu, nebo například se zdravotním postižením, chtějí téměř tři čtvrtiny (69,2 %) dotázaných.

Ústavní péči, např. domov pro seniory, by volila pouze třetina lidí (23,6 %). Více než polovina z nich by se pro ni rozhodla z důvodu neznalosti jiných forem podpory, například terénní pečovatelské služby, nebo že nechce starosti o sebe zatěžovat rodinu, ani blízké.

„Mnozí z těchto lidí se domnívají, že péče poskytovaná doma je v určitých případech nedostupná, nevhodná nebo dokonce nebezpečná, automaticky považují pobytová zařízení za lepší či jednodušší východisko,“ vysvětluje sociální pracovnice a lektorka Institutu sociální práce Karolína Harries důvody, proč by někteří lidé volili ústavní péči, i když o ní nejsou vnitřně přesvědčení. Ve skutečnosti proto **podíl osob, které by chtěli ŽÍT DOMA, odpovídá minimálně 8 z 10 dotázaných.**

„Výsledky průzkumu reflektují trend v sociálních službách, který je již delší dobu zakotven v klíčových strategických dokumentech: budoucnost sociálního systému v ČR, jako i jinde v Evropě, tkví zejména v podpoře a rozvoji terénních sociálních služeb, tak aby lidé mohli zůstat doma,“ upozorňuje předseda Institutu Jakub Čtvrtník.

Například stále rostoucí počet seniorů má značný dopad na veřejné finance. Náklady na dlouhodobou péči se každoročně zvyšují, včetně péče poskytované v rodinách. Podle zdrojů Ministerstva práce a sociálních věcí ČR je 70–90 % veškeré sociální a zdravotní dlouhodobé péče poskytováno rodinnými příslušníky nebo jinými pečujícími. Počet neformálních pečovatelů v České republice se odhaduje na 250 až 300 tisíc osob. Podle Fondu dalšího vzdělávání se 34 % neformálních pečujících v loňském průzkumu označilo za hlavní pečující, tedy osobu, která se doma o opečovávaného stará nejvíce. Ovšem taková zátěž je pro laika, většinou pracujícího, starajícího se například ještě o nezletilé děti, dlouhodobě nesmírně fyzicky i psychicky náročná.

Institut sociální práce již několik let přispívá ke změně sociálního systému právě směrem k co největší podpoře možnosti ŽÍT DOMA a zároveň úlevě pro neformální pečující, většinou rodiny opečovávaných. Mimo jiné se zaměřuje na proměnu fungování pečovatelských služeb, které by se měly stát základním pilířem péče v domácím prostředí. *„Spolupracujeme s více než stovkou pečovatelských služeb a další přibývají, dále se sedmi kraji a některými pražskými městskými částmi. Mnohé služby jsou již dnes schopny více umožnit ŽÍT DOMA lidem, jejichž závislost na péči druhých odpovídá I. a II. a III. a IV. stupni přiznaného příspěvku na péči - lidí, kteří dříve byli klienty pobytových zařízení. Pečovatelské služby v rámci našich projektů mění své fungování - prodlužují provozní dobu, omezují suplování dnes již často dostupných místních služeb, např. rozvoz stravy, velký úklid, čímž se jim uvolňují ruce pro odbornou péči typu: pomoc s hygienou, s podáním jídla, manipulace se špatně pohyblivým člověkem, aj.“* uvádí Jakub Čtvrtník.

A právě díky loňskému navýšení příspěvku na péči by na služby pečovatelek měl dosáhnout opravdu každý. *„My k těm nejpotřebnějším klientům většinou docházíme třikrát denně. K některým jezdíme, ale i jen dvakrát či jednou denně, nebo jen v některé dny. Četnost podpory, stejně tak jako její míra, je závislá na konkrétní situaci každého klienta – zejména na jeho aktuálním zdravotním stavu, míře zapojení rodiny do péče, možnostech úprav domácnosti, například k bezbariérovosti, a pomoci dalších návazných služeb,“* doplňuje Věra Bajerová, vedoucí pečovatelské služby Sociálních služeb města Jičína.

Pokud bude dobře fungovat podpora v domácím prostředí a lidé o ní budou informováni, do ústavních zařízení se budou stěhovat až po vyčerpání všech možností terénních sociálních a dalších návazných služeb, např. domácí zdravotní péče. Pobytové služby díky tomu nebudou muset čelit zájmu, který neodpovídá nabídce. A lidé budou moci zůstat déle tam, kde to mají nejraději – ŽÍT DOMA.